

Huckleberry Finn'in Maceraları

Mark Twain (asıl adı Samuel Langhorne Clemens) 1835'te ABD'nin Missouri eyaletine bağlı çok küçük bir köy olan Florida'da doğdu. Dört yaşındayken Clemens ailesi başka bir küçük köye, Mississippi Irmağı kıyısındaki Hannibal'a yerleşti. Esnaflık ve avukatlık yaparken politikaya atılan babası o on bir yaşındayken ölünce Samuel okuldan ayrılarak bir matbaada çırak olarak çalışmak zorunda kaldı. Ardından ağabeyinin çıkardığı *Hannibal Journal* adlı yerel gazetede dizgiciliğe başladı. Aynı gazeteye ve Boston'da çıkan mizah dergisi *The Carpet-Bag*'e mizah yazıları yazdı. Dizgicilikten sıkılınca dört yıl boyunca Mississippi Nehri'nde çalışan buharlı gemilerden birinde kaptanlık yaptı. Abisiyle ülkenin batısına gitti; gazete muhabiri olarak çalışmaya başladı. Mark Twain adını ilk kez 1863'te mizahi bir gezi yazısında kullandı. "Mark Twain" (İngilizcede "ikiyi işaretler") geminin dibe oturmaması için gerekli su derinliğini ölçen bir gemici terimiydi. 1867'de ilk kitabı *The Celebrated Jumping Frog of Calaveras County* (Calaveras İlinin En Hızlı Sıçrayan Kurbağası) yayımlandı. 1870'te kısa ve özlü konuşmalarıyla ününü tazeledi. Aynı yıl evlenerek Connecticut'ta Hartford'a yerleşti, üç kızı oldu. Çocuklar ve gençlere yönelik en iyi romanlardan biri sayılan *Tom Sawyer'ın Maceraları*'nın ardından başyapıtı *Huckleberry Finn'in Maceraları*'nı yazdı. 1880'lerde bir dizgi makinesine yatırım yaptı ama iflas etti. Kitaplarının geliri ve birçok ülkede yaptığı konuşmalarla borçlarını ödeyebildi. 1906'da başladığı otobiyografisini bitiremeden, 1910 yılında öldü.

Aslı Konaç 1988 yılında Kıbrıs'ta doğdu. Ortaöğrenimini Türk Maarif Koleji'nde tamamladı. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sinema ve Televizyon Bölümü'nü bitirdikten sonra, Glasgow Üniversitesi'nde çocuk edebiyatı alanında yüksek lisans yaptı. Çeviri yapmaya devam etmekle birlikte, çocuk edebiyatı alanında çalışmalarını sürdürmektedir.

Mark Twain'in
YKY'deki kitapları:

Âdem'le Havva'nın Güncesi ve Seçme Öyküler (2006)

Dođan Kardeř

Bir Cinayet, Bir Sır ve Bir Evlilik (2003)

Tom Sawyer'ın Maceraları (2023)

Huckleberry Finn'in Maceraları (2026)

MARK TWAIN

Huckleberry Finn'in Maceraları

Roman

Çeviren
Aslı Konaç

YAPI KREDİ YAYINLARI

İhtar

Bu anlatıda bir motif bulmaya kalkışanların aleyhinde dava açılacaktır; içinde bir ahlak dersi bulmaya kalkışanlar sürgün edilecektir, konu bulmaya kalkışanlarsa vurulacaktır.

YAZARIN EMRİYLE
TEÇHİZAT AMİRİ G.G. TARAFINDAN.

Açıklama

Bu kitapta birkaç farklı lehçe kullanılmıştır, yani: Missouri zencilerinin lehçesi, Güneybatı taşrasında kullanılan lehçenin en koyu hali, gündelik “Pike-County” lehçesi ve bu sonuncusunun dört değişik çeşidi. Bu nüanslar gelişigüzel veya tahminen değil, bu konuşma biçimlerine şahsen aşına olmanın güvenilir kılavuzluğu ve desteğiyle, titizlikle seçilmiştir.

Bu açıklamayı yapmamın nedeni, aksi takdirde birçok okurun tüm bu karakterlerin aynı şekilde konuşmaya çalıştığı ama başaramadığı varsayımını yapmasına engel olmaktır.

YAZAR

1

Mekân: Mississippi Vadisi

Zaman: 40-50 yıl önce

Tom Sawyer'ın Maceraları adlı kitabı okumadıysanız beni tanımazsınız ama mühim değil. O kitabı Bay Mark Twain yaptıydı, çoğunlukla da doğruyu söyleliydi hani. Abarttığı şeyler olduydu ama çoğunlukla doğruyu söyleliydi. Önemli değil zaten. Ara sıra yalan söylemeyen hiç kimseyi görmedim ben; Polly Teyze, dul ve belki Mary hariç –yani Tom'un teyzesi Polly, Mary ve Dul Douglas, o kitapta hepsinden bahsedildi-di– daha önce de dediğim gibi, çoğunlukla doğruyu anlatan, arada bir de biraz atan bir kitaptır.

Şimdi, o kitap şöyle bitti: Tom'la ben soyguncuların mağaraya sakladığı parayı bulduyduk ve zengin olduk işte. Adam başı altı bin dolarımız olduydu – hem de altın. Hepsi bir yere yığılınca ne biçim bir manzara çıktıydı ama ortaya. Neyse işte, Yargıç Thatcher; o, hepsini alıp faize yatırırdı, böylece yıl boyu günde adam başı birer dolar kazandırıyor bize – insanın ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok yani. Dul Douglas beni oğlu belledi, adam edeceğini düşündüdü ama dulun her konuda insanı bıktırarak kadar muntazam ve

edepli olduğunu da hesaba katarsak, sürekli evde yaşamak çok zor geldiği bana, daha fazla dayanamayınca da tündüydüm işte. Tekrar eski paçavralarımı kuşanıp eski şeker fiçıma döndüydüm, özgürdüm, halimden de memnundum. Ama Tom Sawyer, işte o beni bulup bir soyguncu çetesi kuracağını, dulun yanına dönüp saygın biri olursam benim de katılabileceğimi söyleyiyordu. Ben de döndüm.

Dul beni görünce ağladı, zavallı kayıp kuzucuğum dedi bana, bir sürü başka isim de taktı ama kötü bir niyeti yoktu yani. Şu yeni giysileri giydirdi bana tekrar, terledim de terledim, başka da bir şey yapamadım, sıkboğaz ediyorlardı beni. Neyse işte, eski hikâye kaldığı yerden devam etti. Dul akşam yemeği zilini çaldı mıydı, zamanında gitmeniz gerekirdi. Masaya gidince de öyle hemen yemeğe başlayamazdınız, önce dulun başını eğip yemekler hakkında biraz dırıldır etmesini beklemek lazımdı, yemeklerde bir sorun falan olduğundan da değil hani. Gerçi her şey ayrı ayrı pişiyordu. Yemek artıklarıyla dolu fiçılar öyle midir, her şey birbirine karışır, yemeklerin suyu her şeye bulaşır ve hepsi daha güzel olur.

Akşam yemeğinden sonra kitabını çıkarıp Musa ile Sazlıklar'ı okuyordu bana, Musa hakkında her şeyi öğreneceğim diye canım çıkıyordu ama bir süre sonra adamın çoktan öldüğünü kaçırdı ağzından, ben de bir daha ilgilenmedim onunla, ölümlerle işim olmaz benim.

Çok geçmeden canım tütün çekti ve duldan müsaade istedim. Ama vermedi. Kötü bir huymuşmuş, üstelik temiz de değilmişmiş, artık yapmamalıymışmışım. Bazı insanlar böyledir işte. Hiç bilmedikleri şeye bok atarlar. Durmuş Musa'yla uğraşıyor, oysa ne akrabası ne de kimseye faydası var, ölü sonuçta – ama faydalı denebilecek bir şey yapıyorum diye

bende bin çeşit kusur buluyor. Üstelik o da enfiye çekiyor; onda bir şey yok tabii, kendisi yapıyor çünkü.

İdare eder diyebileceğim, zayıf, yaşlı ve gözlüklü bir hanım olan kız kardeşi Bayan Watson da yakın zamanda onunla yaşamaya geldi; bu sefer de elinde bir hece kitabıyla o taktı bana kafayı. Bir saat boyunca beni bir güzel çalıştırdıktan sonra dul yakamı bırakmasını söyledi. Yoksa daha fazla dayanamayacaktım. Ondan sonraki bir saat aşırı sıkıcı geçti, yerimde duramıyordum artık. Bayan Watson, “Ayaklarını oraya koyma Huckleberry”, “öyle kambur durma Huckleberry – dik dur” falan deyip duruyor, biraz sonra da, “Öyle esneyip gerinmesene Huckleberry – neden uslu duramıyorsun sen?” diye devam ediyordu. Derken, cehennemden söz etmeye başladı, ben de keşke orada olaydım dedim. İşte o zaman fena öfkeleni ama niyetim kötü değildi ki. Tek istediğim bir yerlere gitmekti, tek istediğim değişiklikti, seçici de değildim hani. Böyle demenin günah olduğunu söyledi, o hayatta öyle demezmişmiş; o cennete gidebilmek için yaşayacakmışmış. Neyse, onun gideceği yere gitmekte bir fayda göremedim ve bunun için uğraşmamayı kafaya koydum. Ama ağızımı açıp da bir şey demedim, çünkü başıma bela açmaktan başka bir işe yaramazdı bu.

Bir kere açıldı ya, bu sefer de cenneti anlatmaya başladı. Orada insanın tek yapması gereken şey, bütün gün bir arpla ortalıkta dolaşp şarkı söylemekmiş, hem de sonsuza kadar. Yani benim gözüm pek tutmadı bu işi. Ama bunu ona söylemedim tabii. Ona göre Tom Sawyer oraya gider mi diye sordum, o da hayatta gidemeyeceğini söyledi. Buna memnun oldum işte, çünkü bir arada olalım istiyordum.

Bayan Watson kafamda dırdır edip duruyordu, gittikçe daha yorgun ve yalnız hissediyordum. Biraz sonra zencileri

içeri çağırıldılar ve dua ettiler, ardından herkes yatmaya gitti. Bir parça mumla odama gittim ve mumu masaya koydum. Sonra pencerenin yanındaki sandalyeye oturdum ve neşeli bir şeyler düşünmeye çalıştım ama ne fayda. Öyle yalnız hissediyordum ki, keşke ölssem diyordum. Yıldızlar parlıyor, ormandaki ağaçların yaprakları kederle hışırdıyordu; uzaklardaki bir baykuşun ölüp gitmiş biri hakkında hu-huu diye öttüğünü, bir çobanaldatanla bir köpeğin ölecek biri hakkında ağladığını duydum; rüzgâr bana bir şeyler fısıldamaya çalışıyordu ama ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordum, soğuk bir ürpertiyle titredim. Derken ormanın içinden, aklındakini anlatmak isteyip de bir türlü anlatamayan, o yüzden de mezarında rahat edemeyip her gece dertli dertli dolanan bir hayaletin çıkardığı türden sesler duydum. Öyle kederlendim, öyle korktum ki keşke yanımda biri olaydı dedim. Biraz sonra bir örümcek omzuma tırmandı, bir fiske vurunca muma düşüp tutuştu; ben onu oradan alamadan da büzüşüverdi. Kimsenin bunun çok kötü bir işaret olduğunu ve bana kötü şans getireceğini söylemesine gerek yoktu, çok korktum tabii, tir tir titremeye başladım. Ayağa kalkıp kendi etrafımda üç tur attım ve her seferinde haç çıkardım, ardından da cadıları uzak tutmak için saçımdan bir tutamı ipe bağladım. Ama hiç güvende hissetmiyordum. Bulduğun nalı kapının üstüne asamadan kaybettiğinde böyle yaparsın ama bir örümceği öldürdüğünde kötü şanstın korunmak için yapıldığını duymadıydım hiç.

Tir tir titreyerek tekrar oturdum ve biraz tütün içmek için pipomu çıkardım; ne de olsa eve ölüm sessizliği hâkimdi, dulun ruhu bile duymazdı yani. Neyse işte, uzun bir süre sonra kasabadaki saatin dong-dong-dong diye çaldığını duydum; tam on iki kere; sonra tekrar sessizlik çöktü – hem de her zamankinden daha sessizdi. Çok geçmeden, karanlıkta,

ağaçların arasında bir dalın kırıldığını duydum – bir şeyler kıpırdıyordu. Kimildamadan durup kulak kesildim. Hemen ardından hayal meyal bir “Miyav! Miyav!” sesi duydum aşağıdan. İşte bu iyiydi! Ben de elimden geldiğince alçak sesle “Miyav! Miyav!” dedim ve mumu söndürüp pencereden odunluğun çatısına çıktım. Oradan yere inip ağaçların arasından emekleyerek ilerledim, hakikaten de Tom Sawyer orada beni bekliyordu.

2

Ağaçların arasındaki patikada, parmak uçlarımıza basa basa dulun bahçesinin ucuna doğru ilerledik, dallar kafamızı çizmesin diye eğilerek yürüyorduk. Mutfağın yanından geçerken bir köke takılıp düştüm, biraz gürültü çıktı. Çömeldik, hiç kıpırdamadan öyle durduk. Bayan Watson'ın iriyarı zencisi Jim, mutfak kapısına kuruldu; onu gayet iyi görebiliyorduk, çünkü arkasından ışık geliyordu. Ayağa kalkıp bir dakika boyunca boynunu esneterek kulak kesildi. Derken, “Kim var or'da?” dedi.

Biraz daha dinledi; sonra da parmak uçlarına basarak gelip tam ortamında durdu; uzansak dokunacaktık ona, yani neredeyse. Neyse, herhalde dakikalar boyunca ses çıkarmadan öyle dip dibe durduk. Ayak bileğimin bir yeri kaşınmaya başladı ama kaşıyamadım, ardından kulağım kaşınmaya başladı, derken sırtım, kürek kemiklerimin tam ortası. Kaşımazsam ölüverecektim sanki. Neyse, ilk defa başıma gelmiyordu böylesi. Asillerle berabersen, ya da cenazedeyse, ya da uykun yokken uyumaya çalışıyorsan yani kaşınmanın münasip olmayacağı bir yerdeysen, bin bir türlü yerin kaşınmaya başlar işte. Jim biraz sonra, “Hey – kim or'daki? Ner'desin? Bi'şi duymadıysam ne olim be. Neyse, yapcamı bilirim ben. Buracıkta oturup dinlicem, bakim tekrar duy'cak mıyım” dedi.

Sonracığıma Tom’la benim arama, yere kuruluverdi. Sırtını bir ağaca dayadı ve ayaklarını öyle bir uzattı ki az kaldı biri benim ayağıma degecekti. Burnum kaşınmaya başladı. Öyle bir kaşındı ki gözümden yaş geldi. Ama kaşımadım tabii. Bu sefer de içi kaşınmaya başladı. Derken bir de baktım alt taraflarım kaşınıyor. Yahu ben şimdi nasıl hiç kıpırdamadan oturacaktım? Bu çile belki de altı yedi dakika sürdü ama bundan çok daha uzun geldi bana. On bir ayrı yerim kaşınıyordu artık. Bir dakika daha dayanmam gibi geliyordu ama dişimi sıktım ve dayanmaya hazırladım kendimi. Tam o sırada Jim’in nefesi ağırlaştı, derken horlamaya başladı – biraz sonra ben de iyice rahatladım.

Tom bana bir işaret çaktı –yani ağzıyla bir ses çıkardı işte– sonra da ellerimizle dizlerimizin üstünde emeklemeye koyulduk. Tom üç metre falan ilerledikten sonra dönüp bana fısıldadı, eğlence olsun diye Jim’i ağaca bağlamak istiyordu ama olmaz dedim; uyanıp ortalığı karıştırabilirdi ne de olsa, o zaman da evde olmadığımı çakarlardı. Derken Tom yeterince mumu olmadığını söyledi, mutfağa süzülüp biraz daha alacakmış. Ben bu işe kalkışmasını istemedim. Ya Jim uyanır da peşimizden gelirse, dedim. Ama Tom bu rizikoyu göze almak istedi; biz de içeri süzülüp üç mum kaptık, Tom masaya ödeme olarak beş sent bıraktı. Sonracığıma dışarı çıktık, ben bir an evvel oradan gitmek istiyordum ama Tom’u durdurmak ne mümkün; emekleyerek Jim’in yanına gidip şaka yapacakmış ona illa. Beklemeye koyuldum, epeyce zaman geçmiş gibi geldi, ortalık öyle sakin ve ıssızdı ki.

Tom döndüğü anda patikaya dalıp yola koyulduk, bahçe çitinin etrafından dolandık ve yavaş yavaş evin öbür tarafındaki tepenin dik zirvesine tırmandık. Tom, Jim’in şapkasını başından çıkarıp hemen üstündeki bir dala asmış, Jim birazcık

kıpırdamış ama uyanmamış. Jim sonradan dedi ki: Cadılar onu büyüleyip kendinden geçirmiş ve üstüne binip bütün eyaleti dolaşmışlar, sonra da tekrar ağaçların altına bırakıp bunu kimin yaptığını göstermek için şapkasını da bir dala asmışlar. Jim, sonraki anlatışında onu ta New Orleans'a kadar sürdüklerini söyledi; ondan sonra olayı her anlatışında biraz daha abarttı, en sonunda da üstüne binip yorgunluktan neredeyse ölene ve sırtı çibanlarla dolana dek bütün dünyayı dolaştıklarını anlatmaya başladı. Jim ne biçim de gururlanıyordu bununla ama, hatta sonunda diğer zencilere bakmaz oldu. Jim'in anlattıklarını dinlemek için kilometrelerce uzaklardan geliyordu zenciler, ülkedeki bütün zencilerden daha çok saygı görüyordu Jim. Yabancı zenciler bir mucizeymiş gibi ağızları açık Jim'e bakıyor, onu baştan ayağa bir güzel süzüyorlardı.

Zenciler hava karardı mı mutfak ateşinin başında toplanıp cadılardan bahseder daima, ne zaman biri bu konuda her şeyi bildiğini söyleyerek konuşmaya kalksa Jim orada bitiyor, "Hmm! Neymiş şu cadılar hakkında bildiini bakim?" diyordu, böylece diğerinin lafı ağızına tıkılıyor, adamcağız bir kenara çekilmek zorunda kalıyordu. Jim bir ipin ucuna geçirdiği beş sentlik bozukluğu¹ hep boynunda taşır, bunun şeytanın ona kendi elleriyle verdiği bir tılsım olduğunu söylerdi, şeytan bu tılsımla herkesi iyileştirebileceğini, tılsıma tek bir söz söyleyerek istediği zaman cadıları çağırabileceğini söylemiş ona; bu sözün ne olduğunu asla söylemezdi tabii. Zenciler dört bir yandan geliyor, sırf o beş senti görebilmek için neleri var neleri yoksa Jim'e veriyorlardı ama bozukluğa asla dokunuyorlardı, ne de olsa şeytanın eli değdiydi ona. Jim'in burnu, şeytanı gördüğü ve cadılar sırtına bindiği için öyle büyüdüydü ki, doğru düzgün hizmetkâr olmazdı ondan artık.

1 Tarihi bir hata. Bozuk paralar İç Savaş'tan sonra piyasaya sürülmüştü. (ç. n.)

Neyse işte, Tom’la ben tepenin zirvesine vardığımızda dönüp köye baktık ve kırpışan üç-dört ışık gördük, belki de o evlerde hastalar vardı, tepemizdeki yıldızlar ne güzel ışıldıyordu ama, altımızdaysa köyün yanından akıp giden nehir vardı, tam bir buçuk kilometre genişliğinde, çarşaf gibi durgun ve koskocamandı. Tepeden indik ve Jo Harper’la Ben Rogers’ı ve oğlanlardan birkaçını daha bizim eski tabakhanede saklarken bulduk. Sonra da bir kayığın iplerini çözüp nehrin dört kilometre aşağısına, tepenin yamacındaki kocaman kayalığın oraya kadar ilerledik ve kıyıya çıktık.

Bir çalılık kümesine girdik ve Tom herkese bu sırrı tutacağına dair yemin ettirdi, ardından da çalılıkların en sık olduğu yerde, tepenin içine doğru açılan oyuyu gösterdi. Derken mumlarımızı yakıp ellerimizle dizlerimizin üstünde emekleyerek oyuktan içeri girdik. İki yüz metre kadar ilerledikten sonra oyuk bir mağaraya açıldı. Tom geçitleri kolaçan etti ve çok geçmeden eğilip altında bir delik olduğu hiç belli olmayan bir duvarın altına girdi. Biz de peşinden daracık bir yerden geçip nemli, havası ağır ve soğuk bir tür odacığa çıktık ve orada durduk. Tom dedi ki:

“Artık şu bizim soyguncu çetesini kuruyoruz, adı da Tom Sawyer’ın Çetesi. Katılmak isteyen herkes yemin etmek ve kanıyla adını yazmak zorunda.”

Herkes razıydı. Böylece Tom üzerine yemini yazdığı kâğıdı çıkardı ve okumaya başladı. Yemine göre bütün oğlanlar çeteye sadık kalacak, sırlarını kimseciklere anlatmayacak ve herhangi biri, çetedeki oğlanlardan birine bir şey yaparsa, o kişiye ve ailesini öldürme emri verilen oğlan bu görevi yerine getirecek, hepsini öldürene ve göğüslerine çetenin sembolü olan haç işaretini kazıyana kadar yemek yemeyecek, uyumayacaktı. Üstelik çeteden olmayan hiç kimse bu işareti kullanamazdı,

kullanırsa dava edilmeli, yine kullanırsa öldürülmeliydi. Ayrıca çetedeekilerden herhangi biri sırlarını açıklarsa boğazı kesilmeli, leşi yakılmalı ve külleri her yere saçılmalıydı; adıyla listeden kanla silinmeli, çete tarafından bir daha anılmamalı, lanetlenmeli ve sonsuza dek unutulmalıydı.

Herkes bunun çok güzel bir yemin olduğunu söyledi ve Tom'a, yemini kendi başına mı yazdığını sordu. Tom bir kısmını kendisinin yazdığını söyledi; gerisini korsan ve soyguncu kitaplarından almış, bütün saygın çetelerin böyle bir yemini olmuştuk.

Bazıları sırları açık eden oğlanların *ailelerinin* öldürülmesinin iyi bir fikir olacağını söyledi. Tom bu fikri beğendi ve bir kalem alıp yemine ekledi. Derken Ben Roger dedi ki:

"E Huck Finn de burada, onun ailesi yok, o ne olacak?"

"Yahu babası yok mu?" dedi Tom Sawyer.

"Evet, babası var da, bu aralar hiç ortalıkta görünmüyor ki. Eskiden tabakhanedeki domuzların arasında ayyaş ayyaş sızıp kalırdı ama ortalıkta görünmeyeli bir seneyi geçti."

Bu meseleyi etrafıca tartıştılar, çeteden atacaklardı beni neredeyse, çünkü onlara göre her oğlanın bir ailesi ya da öldürülecek bir yakını olmalıydı, yoksa durum, diğerleri için hiç adil olmazdı. Neyse işte, kimsenin aklına bir çözüm gelmiyordu, herkes şaşkına döndüydü, gıkları çıkmıyordu. Neredeyse ağlayacaktım ama aniden aklıma bir fikir geldi ve Bayan Watson'ı önerdim onlara – onu öldürebilirlerdi. Herkes, "Haa, olur olur. Peki o zaman. Huck da katılabilir" dedi.

Ardından hepsi imza atacak kanı akıtmak için parmaklarına iğne batırdı, ben de kâğıda imzamı attım.

"Şimdi," dedi Ben Rogers, "bu Çete'nin meslek dalı ne?"

"Hiiiç, sadece soygun ve cinayet" dedi Tom.

"Tamam da kimi soyacağız? Evleri mi, sığırları mı yoksa—"

“Yuh! Sığır falan çalmak soygun değil hırsızlıktır” dedi Tom Sawyer. “Biz hırsız değiliz. Bize yakışmaz bir kere. Eşkıyayız biz. Yüzlerimizde maskelerle posta arabalarının, yolcu arabalarının falan yolunu keser, herkesi öldürür, saatlerini ve paralarını alırlar.”

“İnsanları her seferinde öldürmemiz mi lazım?”

“Haa, tabii. En iyisi budur. Bazı kaynaklar farklı düşünür ama genellikle en iyisinin herkesi öldürmek olduğu söylenir. Mağaraya getirip fidye alana kadar burada tuttuklarımız hariç tabii.”

“Fidye mi? O ne?”

“Bilmem. Ama öyle yaparlar işte. Kitaplarda gördüm, demek ki bizim de öyle yapmamız lazım.”

“İyi de ne olduğunu bilmeden nasıl yapacağız ki?”

“Aman yahu, yapmamız *lazım* işte. Kitaplarda öyle yazıyor demedim mi? İşleri kitaplardakinden farklı yapıp her şeyi berbat mı edelim yani?”

“Hah, *söylemesi* kolay Tom Sawyer ama nasıl yapacağımızı bilmeden ne halt edip de fidyeleyeceğiz insanları? *Ben* onu demeye çalışıyorum. Fidye ne *sence*?”

“E bilmiyorum işte. Ama belki de fidyeleyene dek tutacağız demek, ölene kadar tutacağız demektir.”

“Şimdi *düzgün* bir şey söyledin işte. Bu olur. Neden daha önce söylemedin? Ölüp fidyeleri çıkana dek burada tutacağız onları – canımızı sıkırlar kesin, her şeyi yiyip durmadan kaçmaya falan çalışırlar.”

Amma da laf ettin Ben Rogers. Başlarında en ufak hareketlerinde onları vurmaya hazır bir nöbetçi varken nasıl kaçacaklarmış?”

“Nöbetçi demek. Bu iyi bak. Birisinin onlara göz kulak olabilmek için bütün gece hiç uyumadan başlarında durması

gerecek o zaman. Bence bu çok aptalca. Neden elimize bir sopa alıp buraya geldikleri anda fidyeleniyoruz onları?”

“Çünkü kitaplarda öyle demiyor da ondan. Baksana buraya Ben Rogers, sen bu işi doğru düzgün yapmak istiyor musun, istemiyor musun? Mesele bu işte. Sence kitapları yazanlar işin doğrusunu bilmiyor mu yani? İş *sen mi* öğreteceksin onlara? Hiç de bile. Hayır efendim, biz bu fidye işini usulüne göre yapacağız.”

“Peki. Sorun değil de, bence aptallık yani. Baksana – kadınları da öldürecek miyiz?”

“Bak şimdi Ben Rogers, senin kadar cahil olsam belli etmezdim ha. Kadınları öldürmekmiş! Hayır – kitaplarda böylesinin yazdığı hiç görülmemiştir. Onları mağaraya getirirsin ve daima çok kibar davranırsın onlara, sonracığıma çok geçmeden sana âşık olurlar ve bir daha evlerine dönmek istemezler.”

“Haa, böyle oluyorsa kabul ama pek güvenim yok buna. Bu gidişle mağarayı kadınlar ve fidyelenmeyi bekleyen adamlarla ağzına kadar doldururuz, sonra da soygunculara yer kalmaz. Ama buyur tabii, başka lafım yok benim.”

Minik Tommy Barnes bu arada uyuyakaldıydı, onu uyardıklarında korkup ağlamaya başladı ve eve, annesine gitmek istediğini, artık soyguncu olmak istemediğini söyledi.

Herkes onunla dalga geçti, ona sulu göz dediler, bu da onu kızdırdı ve hemen gidip bütün sırlarını anlatacağını söyledi. Ama Tom çenesini kapalı tutması için ona beş sent verdi ve artık eve gideceğimizi, haftaya tekrar buluşup birilerini soyaçağımızı ve birkaç kişiyi de öldüreceğimizi söyledi.

Ben Rogers fazla dışarı çıkamadığını, sadece pazar günleri gelebileceğini söyledi ve işe ertesi pazar başlamak istedi ama bütün oğlanlar bu işi pazar yapmanın günah olacağını söyledi, böylece karar verildi. En yakın zamanda bir araya gelip bir

gün belirlemek konusunda anlaştılar, ardından Tom Sawyer'ı Çete'nin kaptanı, Jo Harper'ı da ikinci kaptanı seçip evlere dağıldık.

Gün doğmadan hemen önce odunluğun üstüne tırmanıp pencereden içeri süzıldüm. Yeni giysilerim yağa ve kile bulandıydı, üstelik yorgunluktan turşuya döndüydüm.